

Látszólagos bibliai ellentmondások

Az Ateista Honlapon egy olyan cikk található, amely állítólagos bibliai ellentmondásokról szól. Azért hozzák ezeket a látszólagos ellentmondásokat, hogy megmutassák, hogy a Biblia szavát nem lehet komolyan venni, ha ilyen dolgokban téved. Olyan hozzáállást sugall ez, hogy eleve nem létezik Isten, és hogy a Bibliát csupán emberek írták, amelynél fogva ellentétek csúsztak be a Bibliába. Mi pedig hisszük, hogy a Biblia egységes, és ha nehézségekbe ütközünk, ezek a látszólagos ellentmondások feloldódnak, ha utánuk kutatunk, és bízunk abban, hogy megoldást találunk, hiszen kell az olyan alázat is, hogy rögtön nem tudhatunk mindent a Bibliáról. Ha már megtapasztaltuk Istennek az életeket megváltoztató erejét, bízhatunk abban, hogy ezek valójában nem ellentmondások, hanem olyan dolgok, amelytől láthatjuk, hogy a Biblia valójában mennyire színes, és hogy mondanivalóját egyszerre több oldalról lehet szemlélni, és hogy egyes igék színezik a mondanivalót, és kiegészítik egymást. Azért foglalkozunk ezzel a témával, mivel az alapvető hozzáállásunk az, hogy hisszük, hogy az Isten ígéje, mint ami ki van jelölve a Szentírásban tévedhetetlen, mint ahogyan a teremtéstörténetnél is az. Ha a teremtésből indulunk, akkor sok mindent meg tudunk érteni a világról a teremtés rendjéből kifolyólag, mivel itt alapozódik meg sok szempont, ami a Bibliában végigvonul: a bűn, a törvény, a halál, a megváltás.

A következőknél láthatjuk tételesen felsorolva a látszólagos ellentmondás (az idézetek a Károli fordításból, illetve az Internetes Keresztény Portál protestáns fordítású Bibliájából vannak), és dőlt betűben a mondanivalónk.

Szabad-e ölni?

- 2 Móz. 20,13 "Ne ölj."
- 3 Móz. 24,17 "Ha valaki agyon üt valamely embert, halállal lakoljon."
ezzel szemben
- 2 Móz. 32,27 "Ezt mondja az Úr, Izráel Istene: Kössön mindenitek kardot az oldalára, ... és kiki ölje meg az ő atyafiát, barátját és rokonságát."
- 1 Sám. 6,19 "... És a nép szomorkodott, hogy az Úr ily nagy csapással [az eredeti szöveg szerint: mézárlassal] sújtotta vala a népet."
- 1 Sám. 15,2-3.7-8 "Így szól a Seregek Ura [az Úr]: ... Most azért menj el és verd meg Amáleket, és pusztítsátok el mindenét; és ne kedvezz néki, hanem öld meg mind a férfit, mind az asszonyt; mind a gyermeket, mind a csecsemőt; mind az ökröt, mind a juhot; mind a tevét, mind a szamarat. ... Saul pedig megveré Amáleket ... a népet pedig mind kardélre hányatá."
- 4 Móz. 15,36 "Kivívé azért őt az egész gyülekezet a táboron kívül, és agyon kövezék őt, és meghala, a miképen parancsolta vala az Úr Mózesnek."
- Hós. 14,1 "Meglakol Samaria, mert daczolt az ő Istenével. Fegyver által hullanak el; csecsemőik földhöz veretnek, és terhes asszonyaik ketté vágatnak."
- Zsolt. 137,9 "Áldott legyen, a ki megragadja és sziklához paskolja kisdedeidet!" **Ehhez segít a 2 Sam. 6,6-10, mert itt inkább az emberi indulatról van szó, amit az ember lelt a Bibliában, de amit a Biblia maga nem támogat.**

A fenti két igevers a törvényt adja meg, és az emberölés az pedig bűn. A halál idegen elem a világban, mivel Isten azt eleve jónak teremtette meg (Rom. 5, 12, illetve 1Moz. 1, 31). Azonban a keresztyén világnézethez az is odatarozik, hogy minden ember ítélet alatt áll, mivel Ádám és Éva bűnös sarjadékaként jön a világra. Mindenki Istentől elidegenedett, és az Ő ítélete alatt áll, és csak mellékkérdés, hogy mikor éri utol a végét. Tetszik, nem tetszik a modern ember számára, aki a halál ellensége, de ez így van. A bolond gazdag történeténél például azért volt bolond a gazdag, mert akár az éjjel kérhetik el a lelkét. Ezért Isten szuverenitását tekintve akármikor veheti

el az ember életét, akár párnák között is aludjon az ember, akár a csatatéren, ahol az az elv érvényesül, hogy aki kardot ránt, kard által vész el. A 2Móz. 32 története az arany borjúval való bálványozást írja le. Amint tudhatjuk a Tíz Parancsolatból az első így szól: „Ne legyenek néked idegen isteneid előttem.”, mert a legnagyobb bűn az, ha az ember megtagadja Istent, és más istenhez fordul. Azért kellett ezt a bűnt kiirtani, mert később, mint látjuk, amikor a zsidó nép más istenekhez fordulnak a Bírák könyvében, szörnyű dolgokhoz vezet: például saját gyermekeiket égetve áldozzák fel. Az 1Sam. 6 pedig azért sújt a népre Isten, mivel olyan dolgot csinál, ami meg lett neki tiltva: hogy belenézzen a szövetség ládájába. Amikor Mózes felment a Sínai hegyre, meg kellett, hogy tisztítsa magát, és senkinek nem volt szabad még a hegyet is megközelítenie, nehogy bűnösségükben ne tudjanak Isten előtt állni. A 6, 20 igevers itt például így szól: „...Kicsoda állhat meg az Úr előtt, a szent Úr előtt?” A Zsoltáros idézet címe az, hogy „Visszaemlékezés a babiloni fogságra”. A zsoltár műfajától fogva néha emberi érzelmeket ír le, és az ember bánatait színesen ki tudja fejezni. Dávidtól is emlékeztet egy olyan zsoltár, amikor azt kívánja, hogy az ellenségei csontjai össze legyenek törve, de a zsoltár végére elcsitul. Igen irtózatos dolog egy csecsemőt egy sziklához vágni, de itt hadd lássuk be: Ez a kifejezés a zsoltár írójától jön. A Biblia nem takargatja azokat az indulatokat, amelyek az emberből jöhetnek, akár legyen gonosz, akár legyen jó. Azért mondja Jézus, hogy ügyeljünk arra, hogy a szemünk világossága legyen világos. Ebben az esetben a csecsemő sziklához vágása rossz, de hangsúlyozni kell: nem támogatja maga a Biblia.

A halál és a szenvedés mibenléte nagyon összetett kérdés, de egyet biztosan megtehetünk: felnézhetünk Jézusra, aki szenvedett és meghalt a kereszten miértünk. Az ő halála teljesen igazságtalan volt, mert teljesen büntelen volt, és mindig az embereken segített. Amit Jézus szerzett a benne hívőknek: az Istennel való kibékülés mindennél nagyobb.

Szabad-e hazudni?

- 2 Móz. 20,16 "Ne tégy a te felebarátod ellen hamis tanúbizonyságot."
- Péld. 12,21 "Útálatosok az Úrnál a csalárd beszédek" ezzel szemben
- 1 Kir. 22,23 "Ímé az Úr a hazugságnak lelkét adta mindezeknek a te prófétáidnak szájába; és az Úr szólott veszedelmes dolgot ellened."
- 2 Thess. 2,11 "És azért bocsátja reájok Isten a tévelygés erejét, hogy higgyenek a hazugságnak" Továbbá: vesd össze Józs. 2,4-6-ot Jak. 2,25-tel.

Ebben az esetben a szkeptikus abban téved, hogy azt gondolja, hogy mivel egy hazug lelket küld az Úr, ezt támogatja a Biblia. Ez azonban nem így van, mert az Úr közvetlenül a Tíz parancsolatnál mondja azt parancsként, hogy „ne hazudj”, de itt egy hazug lélekről van szó. Amiről a Biblia hazugságnak mutat be, nem jelenti azt, hogy azt a viselkedésmódot támogatja is egyben. Ez azért lehetséges, mivel az 1 Kir. 22,23-nél Akháb királyról van szó, aki egy gonosz királya volt Izráelnek, és Jézabellel a hamis prófétákra hallgatott. Számos esetben történik az, hogy Isten az embert a saját kívánságának szolgáltatja ki, mivel az ember annyira azt akarja hallani, ami neki jó, mert annyira meg lehet kötözve. Ez Isten jóságát is tükrözi egyben, mivel Isten nem kényszerűen akar beleavatkozni az ember életében. Mondja az embernek, hogy rossz bűnben élni, de ha az ember továbbmegy a bűn útján, elvész.

Szabad-e lopni?

- 2 Móz. 20,15 "Ne lopj."
- 3 Móz. 19,13 "A te felebarátodat ne zsarold, se ki ne rabold." ezzel szemben
- 2 Móz. 3,22 "... s így foszszátok ki égyiptomot."

- 2 Móz. 12,35-36 "...és kifoszták az égyiptombélieket."
- Luk. 19,29-34 "[Jézus] elküldte kettőt az ő tanítványai közül, Mondván: Menjetek el az átellenben levő faluba ... találtok egy megkötött vemhet, melyen soha egy ember sem ült: eloldván azt, hozzátok ide. És ha valaki kérdez titeket: Miért oldjátok el? ezt mondjátok annak: Mert az Úrnak szüksége van rá. ... És amikor a vemhet eloldák, mondának nékik annak gazdáái: Miért oldjátok el a vemhet? ők pedig mondának: Az úrnak szüksége van rá."

A 2 Móz. 3, 22 és 12, 35-36 ugyanarról a történetről szól, de ha elolvassánk a 12. rész 35. és 36. versét egészében, akkor ez így szólna: „Az Izráel fiai pedig Mózes beszéde szerint cselekedének és kérenek az Égyiptombeliectől ezüst edényeket és arany edényeket meg ruhákat. Az Úr pedig kedvessé tette vala a népet az Égyiptombeliek előtt, hogy kérésökre hajlának és kifoszták az Égyiptombelieket.” Itt csupán arról volt szó, hogy az Úr kedvessé tette az izraeli népet, akinek még ezüst és arany edényeket kaptak az egyiptombeliectől, és már saját bűnük, ha fosztogatáshoz fognak.

A Lukács idézetéhez pedig fontos azt tudni, hogy Jézus a világmindenség ura lévén mindennel rendelkezik, akármilyen is legyen az. Az ember üres kézzel jött, de üres kézzel is távozik a túlvilágra. „Mezítelen jöttem ki az anyám méhéből, és mezítelen térek oda vissza. Az Úr adta, az Úr vette el. Áldott legyen az Úrnak neve!” (Jób 1, 21) Semmi nem a miénk, csak ideiglenes sáfárok vagyunk a földi javaknak. De amúgy is a megadott ígérésben arról volt szó, hogy Jézus készül Jeruzsálembe bevonulni számárháton. Mint tudjuk, az emberek körülrajongják, és pálmaleveleket és a kabátjukat terítik le, hogy az legyen Jézus útja, amikor dicsőségesen vonul be Jeruzsálembe. Itt nyilvánvalóan arról van szó, hogy Jézusnak adnak tiszteletet és ha kell, szamarat is, mert 'az Úrnak szüksége van rá', akivé volt a számár bizonyára ismerhették Jézust. Ráadásul a Szentírás nem említi meg, hogy visszakövetelték volna a tanítványoktól, így a lopás vádjá alaptalan.

Meg kell-e tartani a szombatot?

- 2 Móz. 20,8 "Megemlékezzél a szombatnapról, hogy megszenteljed azt."
- 2 Móz. 31,15 "... valaki szombatnapon munkálkodik, megöletessék."
- 4 Móz. 15,32.36 "Mikor pedig Izráel fiai a pusztában valának, találának egy férfiat, ki fát szedeget vala szombatnapon. ... Kivívé azért őt az egész gyülekezet a táboron kívül, és agyon kövezék őt, és meghala, a miképen parancsolta vala az Úr Mózesnek."
ezzel szemben
- Ésa. 1,13 "... [Ne hozzatok többé hazug ételáldozatokat, a jó illattétel útját elöttem;] újhold, szombat s ünnepre- felhívás; bünt és ünneplést el nem szenvedhetek." (dölt betűs beírás tőlünk)
- Ján. 5,16 "És emiatt üldözöbe vevék a zsidók Jézust, és meg akarák őt ölni, hogy ezeket művelte szombaton."
- Kol. 2,16 "Senki azért titeket meg ne ítéljen evésért, vagy ivásért, avagy ünnep, vagy újhold, vagy szombat dolgában"

Ez egy elég gyakran felvetett kérdés, és az ember biztosan találkozhat vele valamikor, ha Istentiszteleten hallgat prédikációról. Az első három ige a mózesi törvényekre vonatkoznak, amelyek a szombat betartása lefektetésre kerül. Talán a legjobb feloldása ennek a látszólagos ellentmondás az lenne, ha a elolvassánk a Lk. 5, 12 - 6, 11 szakaszt. Itt ugyanis Jézus megbocsátja a beteg ember bűneit, mivel Ő az Isten fia (Lk. 5, 24), és egy sorvadtt kezű ember kezét meggyógyítja (Lk. 6, 10). Jézus pedig az evangéliumokban többször gyógyít beteget szombaton. A kulcsa ennek az egész témakörnek az, hogy Jézus mondja: „Az Embernek Fia ura a szombatnak is” (Lk. 6, 5), mivel Jézus egy az Atyával, Jézus tulajdonképpen önkényesen viszonyul a szombatra, mivel szuverén úr. A 3Móz. 24, 5-9 például Dávidot mutatja be, amikor a templom szent kenyereit eszi meg, pedig azok szent kenyerek voltak, és csak a papok számára volt félretéve. Az 5Móz. 23, 25 arról beszél, hogy ha az ember vetésen jár, szaggathat kalászatokat, ha szükséges éhségének kioltására, de ne szedjen sarlóval, vagyis ne legyen önző azzal, hogy sokat szed, a

kelleténél többet. Ez vonatkozik arra, hogy Jézus miért gyógyít szombaton: mert mint ahogyan a Lk. 6, 9-ben megkérdezi: „Szabad-e szombaton jót tenni, vagy rosszat tenni?” Mert a kalász tépés és a betegek gyógyítása mind jótétemény, és megengedhető. Ez oldja fel a Jn. 5, 16-t. Az Esa. 1, 13-nál pedig arról olvashatunk, hogy Ézsaiás próféta Jeruzsálem és Júda bűnei ellen szól. Mint ahogyan sokszor előfordul az Ószövetségben, például a babiloni fogság előtt láthatjuk, hogy Isten visszautasítja a zsidók áldozatait, és az nem talál tetszésére, amit ünnepeiken és a szombaton művelnek, bűneik miatt. A Kol. 2, 16-ra vonatkozóan pedig segítene, ha a 13. és a 14. verseket: „...megelevenített együtt Ő velem, megbocsátván minden bűnötöket, az által, hogy eltörölte a parancsolatokban ellenünk szóló kézírást, a mely ellenünk volt nekünk, és ezt eltette az útból odaszegezvén a keresztfára;” Itt egyszerűen a kegyelemről van szó, ami felment a hívőt a szombat megszegése alól. A törvény azért volt, hogy megmutassa, hogy az ember bűnös; Pál szerint ez a funkciója, hogy annál inkább szétáradjon a kegyelem az emberre. Az evésre azért hivatkozik, mert ez azt jelenti, hogy szabad enni bármilyen ételt, de ne mértéktelenül, de például, ha egy vegetáriánust látsz vendégül, akkor pedig nem szabad például hússal kínálni, ha te a húst szereted.

Csinálhatunk-e faragott képeket?

- 2 Móz. 20,4 "Ne csinálj magadnak faragott képet, és semmi hasonlót azokhoz, a melyek fenn az égben, vagy a melyek alant a földön, vagy a melyek a vizekben a föld alatt vannak."
- 3 Móz. 26,1 "Ne csináljatok magatoknak bálványokat, se faragott képet, se oszlopot ne emeljete magatoknak, se kőszobrokat ne állítsatok"
- 5 Móz. 27,15 "Átkozott az ember, a ki faragott és öntött képet csinál" *ezzel szemben*
- 2 Móz. 25,18 [Az Úr mondja:] "Csinálj két Kérubot is aranyból, vert aranyból csináld azokat"
- 1 Kir. 7,15-16.23-25 "És formála két réz oszlopot ... két gömböt érczből öntve ... és csinála egy öntött tengert ... tizenkét ökrön állott [s így tovább]"

Itt nyilvánvaló, hogy a szkeptikus azt nem érti, hogy a fenti három ige a Tíz Parancsolatból van, amíg a 2 Móz. 25, 18 a Szent sátor építéséről szól, és az 1 Kir. 7, 15-16.23-25 pedig a templomról szól, amelyet Salamon épített fel Istennek. A Tíz Parancsolatnál arról van szó, hogy ne készítsünk bálványokat, amelyek átveszik Isten helyét, mivel az Isten nevének jelentése az, hogy „Az, akitől függsz”. Ez gyűlöletes Isten szemében, míg a szent sátor és a templom építésénél ezek csupán díszek.

Üdvözülünk-e a jó cselekedetek által?

- Eféz. 2,8-9 "Mert kegyelemből tartattatok meg ... Nem cselekedetekből"
- Róm. 3,20.28 "Annakokáért a törvénynek cselekedeteiből egy test sem igazul meg ő előtte"
- Gal. 2,16 "Tudván azt, hogy az ember nem igazul meg a törvény cselekedeteiből, hanem a Jézus Krisztusban való hit által" *ezzel szemben*
- Jak. 2,24 "Látjátok tehát, hogy cselekedetekből igazul meg az ember, és nem csupán hitből"
- Mát. 19,16-21 "És ímé hozzá jövén egy ember, monda néki: Jó mester, mi jót cselekedjem, hogy örök életet nyerjek? ő [Jézus] pedig monda néki: ... tartsd meg a parancsolatokat ... Monda néki az ifjú: Mindezeket megtartottam ifjúságomtól fogva; mi fogyatkozás van még bennem? Monda néki Jézus: Ha tökéletes akarsz lenni, ereddj, add el vagyonodat, és oszd ki a szegényeknek; és kincsed lesz a mennyben"

Ez egy nagyon tág témakör, ami történetesen a katolikus egyházat és a protestáns egyházak között nagy elválasztó vonalat jelent, de úgy tűnik, manapság a katolikus egyház is a kegyelem általi üdvösséget egyre jobban elfogadja. Ez pozitív dolog. Ebben a vitában aki azt állítja, hogy cselekedetekből üdvözül az ember, a Jakab könyvét szokta felhozni elég gyakran; pont a fenti idézetet. De olvassuk el, hogy mi áll előtte: „Akarod-e pedig tudni, te hiábavaló ember, hgy a hit

cselekedetek nélkül megholt? Avagy Ábrahám, a mi atyánk, nem cselekedetekből igazítottatott meg, felvivén Izsákot, az ő fiát az oltárra? Látod, hogy a hit együtt munkálkodik az ő cselekedeteivel, és a cselekedeteiből lett teljessé a hit; És beteljesedett az Írás, a mely ezt mondja: Hitt pedig Ábrahám az Istennek, és tulajdoníttatott néki igazságul, és Isten barátjának neveztetett.” (Jak. 2, 20-23). Itt Ábrahámról azt halljuk, hogy abból a cselekedetéből igazult meg, amikor Izsákot felvitte az oltárra, hogy feláldozza. Aki Ábrahám életét tanulmányozta, tudhatja, hogy ez a fejezet Ábrahám életéből elég későn van. Előtte rengeteg próbán, veszélyen, nehézségen ment keresztül Ábrahám, amikor a hite érlelődött, és egyre jobban bízta magát Istenre, míg a végén ilyen cselekedetre képes volt. Azért ne legyen hamis benyomásunk, hogy Ábrahám csak úgy elviszi Izsákot feláldozni az ő hitének a hosszadalmas érlelése nélkül. Ábrahámnak azért volt egy pár bukása, amikor elfogadta az emberek gazdagságát amikor ellene szegült Istennek és lement Egyiptomba. (1 Móz. 12, 9-20) Azért hívja éppen Ábrahámot 'a hit atyjának' a Biblia. 'Aki hitből vannak, azok az Ábrahám fiai' (Gal. 3,7) A Biblia nemcsak az üdvösség módjáról beszél, hanem arról is, hogy a keresztyén hogyan viselje magát újjászületése után; ez a megszentelődés. Jakab leveléről pedig ilyen szempontból lett megírva, hogy a keresztyéneket (a levélben a jeruzsálemi gyülekezetnek lett megírva) előreségítse életútjukon. Ugyanis létezik olyan jelenség, hogy egy nem komoly hívő vagy egy olyan ember, aki hívőnek gondolja magát, pedig nem az sokszor azt gondolja, hogy 'elég megtérni, azt élhetem a jó kis magam életét'. Ez nem megtérés. Ez halott hit, mint ahogyan Jakab írja. A 2. Tesz. 3,13 pedig arra szólítja fel a hívőt, hogy ne restüljön meg a jó cselekedetekben. Az az igazság, hogy amikor az ember még lelkileg halott, még nem képes különbséget tenni a jó és a rossz között, mivel behomályosodott erkölcsi látása, amint a Bűnesetnél mindenkivel ez megtörtént. Nem képes ugyanis felismerni Isten akaratát, vagy azt, ami Isten szerint jó. Nem tenni Isten akaratát a bűn lényege. Ezért a megtérés után kell jó cselekedeteket odaragasztani hitünk mellé, amelyek el vannak készítve nekünk öröktől fogva. Mindez pedig logikus, ha azon gondolkodunk, hogy végül is, ha a cselekedetek által üdvözülhetünk, miért is halt meg Jézus? Hiábavaló lenne az ő kereszthalála.

A Mt. 19,16-21-ben pedig Jézus arra hívja fel az embernek, hogy ahhoz, hogy az embernek örök élete legyen, a törvényt kell megcselekednie. Ez igaz, mert ez végül is kötelességünk. De Jézus pedig arra is hívja fel az ember figyelmét, hogy el kell osztania vagyonát, ha tökéletes akar lenni. De tökéletes ember pedig nincsen, mivel az ember természetétől fogva bűnös. Ez arra is rámutathat, hogy az ember, amennyire próbálkozik, nem lehet tökéletes. Egyszerűen nem tudja, mert képtelenség. És ez pedig arra mutathat majd, hogy az ember megbukott, és sokkal inkább rá tudja irányítani a figyelmét arra, hogy szüksége van a kegyelemre. Az ember meghal önmagának, és onnantól kezdve többé nem élek én, hanem a Krisztus. Így kell, hogy legyen: Az emberek ne az ember cselekedetét lássák, hanem Jézusét, aki meghalt értünk, bűnösökért.

Lássák-e jó cselekedeteinket?

- Mát. 5,16 "Úgy fényljk a ti világosságtok az emberek előtt, hogy lássák a ti jó cselekedeteiteket"
- 1 Pét. 2,12 "Magatokat a pogányok közt jól viselvén, ...[hogy a miben rágalmaznak titeket, mint gonosztevőket,] a jó cselekedetekből, ha látják azokat, dicsőítsék Istent a meglátogatás napján." ezzel szemben (dólt betűs beírás tőlünk)
- Mát. 6,1-4 "Vigyázzatok, hogy alamizsnátokat ne osztogassátok az emberek előtt, hogy lássanak titeket, ... Hogy a te alamizsnád titkon legyen"
- Mát. 23,3.5 "az ő [a farizeusok] cselekedeteik szerint ne cselekedjetez ... Minden ő dolgaikat pedig csak azért cselekszik, hogy lássák őket az emberek"

Az utolsó ige szerint Jézus felhívja a figyelmet egyfajta magatartásformára. Itt valójában Jézus az emberek cselekedeteik mögötti szándékáról beszél. Az a kérdés, hogy azért cselekszünk jót, hogy

dicsőséget szerezzünk önmagunknak, vagy Istennek? Ez egy alapvető kérdés, ami végighúzódik a Bibliában. Az 1 Pt. 2,12-nél pedig arra vonatkozik, hogy ha ugyan rágalmaznak minket valamilyen bűnünk elkövetése miatt, lássák azért a jó cselekedeteinket is. Ugyanis teljesen lehetetlen lenne, ha emberek között élnénk, és csak azért is bűnöket követnénk el, hogy semmiképp sem lássák a jó cselekedeteinket. Ez lehetetlenség lenne, ráadásul ellentétes lenne Isten akaratával.

Tarthatunk-e rabszolgákat?

- 3 Móz. 25,45-46 "Még a zsellérek gyermekei közül is, a kik nálatok tartózkodnak, azokból is vásárolhattok ... és legyenek a ti tulajdonotok ... örökké dolgoztathattok velük"
- 1 Móz. 9,25 "Monda [Noé]: átkozott Kanaán! Szolgák szolgája legyen atyjafiai közt."
- 2 Móz. 21,2.7 "Ha héber szolgát vásárolsz, hat esztendeig szolgáljon, a hetedikben pedig szabaduljon fel ingyen ... És ha valaki az ő leányát szolgálólul adja, ne úgy menjen el, mint a szolgák mennek."
- Jól 3,8 "És adom a ti fiaitokat és leányaitokat a Júda fiainak kezébe; azok pedig eladják őket a Sabeusoknak, a messze lakó népnek; mert ezt végezte az Úr."
- Luk. 12,47-48 [Jézus mondja:] "És a mely szolga tudta az ő urának akaratát, és nem végezte el, sem annak akarata szerint nem cselekedett, sokkal büntetettik meg; A ki pedig nem tudta, és büntetésre méltó dolgokat cselekedett, kevesebbet büntetettik." [az eredeti szerint korbácsütésről van szó]
- Kol. 3,22 "Ti szolgák, szót fogadjatok mindenben a ti test szerint való uraitoknak" *ezzel szemben*
- Ésa. 58,6 "... az igának köteleit megoldjad, és szabadon bocsásd az elnyomottakat, és hogy minden igát széttépjete"
- Mát. 23,8 "Doktoroknak se hívassátok magatokat, mert egy a Ti doktorotok, a Krisztus" [Az angol változatban a "doktor" "Master"-ként szerepel, aminek jelentése: cseléd gazdája]

A rabszolgatartásnál azt kell tudni, hogy a rabszolgatartás más, mint ami volt például az Egyesült Államokban a polgárháború idejéig. Az a fajta rabszolgatartás fajelméletből származott, hogy a néger rabszolgák azok nem egészen emberek. Itt olyan rabszolgatartás volt, hogy a rab az ő urának szolgált, és azért nem teljesen elképzelhetetlen, hogy emberi módon is bántak volna az urak a szolgákkal. A keresztyének is Isten szolgálóinak tartják magukat, no figyeljük meg azt, hogy Jézus mennyire szolgálatkész volt; olvassuk el az Ézsaiás 53-t, amikor úgy ír Jézusról, mint a fájdalomkérő fia és betegség ismerője, akiről úgy gondoltuk, hogy Isten csapása van rajta, de végül az emberek bűnének a büntetését hordozta el. Amikor Ábrahám elküldte a szolgáját, azt mondta neki, „Hogyha pedig nem akar a leányzó teveled eljönni, ment léssz az én esketésem alól.” (1 Móz. 24, 8). A szkeptikus maga pedig olyan kedves volt, hogy rámutatott a 2 Móz. 21,2.7-re, hogy a törvény azt mondja, hogy egy idő után el kell bocsátani a rabszolgákat. Voltak azonban olyan esetek, amikor a rabszolgák olyannyira megszerették a gazdájukat, hogy nála maradtak örökre. Mindenki előtt pedig ismeretes, hogy a dajkák mennyire kedvelik azokat a fiaikat vagy lányokat, akiket felnevelnek. Ezzel szemben pedig olvashatjuk az Ézs. 58,6-t, amikor azt írja, hogy az elnyomottakat szabadítsuk meg, és az igákat, amelyet erőszakkal és igazságtalansággal tették az emberekre, azokat verjük le. Ez pedig kötelességünk, sőt az egyik égbekiáltó bűn, ha egy rabszolga helyzetét kihasználják. A mester címre vonatkozóan pedig ezt Jézus a farizeusok elleni beszédében mondta el, hogy az ember ne mondja magában, hogy ő mester, hogy az okosságával és nagyszerűségével tetszelegjen, mint ahogyan a farizeusok is ezt tették. Megint, itt azon van a hangsúly, hogy az ember hogyan viselkedik, és hogy mik a szándékai, mik mozgatják az embert. Itt a mester azonban nemcsak a cseléd gazdáját jelölheti, hanem az írástudásban tanult és jártas embert, vagy akár egy munkásmestert, vagy egy politikust, mint a polgármestert, vagy mást, amit a szótár megjelöl.

Kell-e bűnhódnunk szüleink bűneiért?

- 2 Móz. 20,5 "... mert én, az Úr a te Istened, féltőn-szerető Isten vagyok, a ki megbüntetem az atyák vétkét a fiakban, harmad és negyedíziglen" (Megismételve: 5Móz 5,9)
- 2 Móz. 34,6-7 "Az Úr, az Úr, irgalmas és kegyelmes Isten ... de nem hagyja a bűnöst büntetlenül, megbünteti az atyák álnokságát a fiakban, és a fiak fiaiban harmad és negyedíziglen."
- 1 Kor. 15,22 "Mert a miképen Ádámban mindnyájan meghalnak..."
ezzel szemben
- Ezék. 18,20 "a fiú ne viselje az apa vétkét"
- 5 Móz. 24,16 "Meg ne ölettessenek az atyák a fiakért, se a fiak meg ne ölettessenek az atyákért; kiki az ő bűnéért haljon meg."

Itt inkább arról van szó, hogy a bűnnek vannak következményei, amit el kell viselni. Mint ahogyan egy bűnnek van egy vagy több szenvedő fele, így a bűn önmagát szaporítja pusztító erejével. Mivel Ádám vétkezett, ezáltal minden ember bűnös lett; Istentől elválasztva, egy bűnös állapotba.

Jó-e Isten, vagy gonosz?

- Zsolt. 145,9 "Jó az Úr mindenki iránt"
- 5 Móz. 32,4 "Hűséges Isten és nem csalárd; igaz és egyenes ő!"
ezzel szemben
- Ésa. 45,7 "békességet szerzek és gonoszt teremtek; én vagyok az Úr, a ki mindezt cselekszem!"
- Sir. 3,38 "A Magasságosnak szájából nem jö ki a gonosz és a jó." [Az eredetiben itt kérdőjel áll, költői kérdés.]
- Jer. 18,11 "Ezt mondja az Úr: ímé, én veszedelmet készítek ellenetek és tervet tervezek ellenetek!"
- Ezék. 20,25-26 "És én is adtam nékik nem jó parancsolatokat, s törvényeket, a melyek által ne éljenek. S megfertéztetem őket ajándékaikkal, mikor tűzön vittek át minden elsőszülöttet, hogy elpusztítsam őket, hogy megtudják, hogy én vagyok az Úr."

Ennél a kérdésnél fontos két dolgot észnél tartani. Isten végülis szuverén Úr, és mi csak teremtményei vagyunk az ő világában. Istennek joga van bármit is cselekednie, amit akar, és az akkor is jó, mert jó Isten szemszögéből. Ez fontos szempont. Sok ember félreérti azt, hogy mi a jó, és mi a rossz. Megint, ha visszamegyünk a teremtéshez azt látjuk, hogy az ember a jó és rossz tudásának a fájáról evett. Úgy gondolta, hogy meg fogja tudni ítélni a jót és a rosszat magának. Pedig, ha erre képes lett volna manapság, akkor sokkal jobb lenne ma a világ. De ha én olyasmit csinállok, amiről én magam azt gondolom, hogy jó, az nem biztos, hogy Isten is jónak minősíti. Mert a világ tervében arról van szó, hogy az embernek Istennek kell engedelmessé válnia, és az Ő akaratát keresni. És így lesz jóvá az, ha az egybe esik azzal, amit Isten annak minősít a világtervére vonatkozóan. Itt arról is van szó, hogy az ember ki akarja esküdni saját magának az üdvösséget. Fel akar mutatni jó cselekedeteket, hogy valahogy így kicselezze Istent, és megnyerje az üdvösséget, ahelyett, hogy térdet hajtson Isten előtt.

Ha ugyanis Isten az, aki rosszat teremt, vagy azt cselekszik, ez mind az ember megjobbítására való. Az ember azt gondolná, hogy az Istennek mindig jóságosnak kell lennie az emberhez, mert Isten jó, és ők így képzelik el az Istent. De nem, mert Istennek vannak törvényei, amely által élni kell. És ezért lehet, hogy az emberről veszedelmet hoz. Ad pofonokat, de az ember javára. Ez nagyon ellenséges gondolatnak számíthat, ha már a mai ember abban gondolkodik, hogy mindnyájan egyre jobbak leszünk, és barbár dolog megbüntetni az embert. Ezért mondja ezt Dávid: "Felette igen szorongattatom; de mégis, hadd essünk inkább az Úr kezébe, mert nagy az ő irgalmassága, és ne essem ember kezébe" (2 Sám. 24,14) Dávid, aki ismeri Istent, mert vele járt, és mindent Tőle várt úgy ismerte Istent, hogy a végén kegyelmet talál nála.

A sir. 3,38-ra vonatkozóan pedig ha költői kérdésről van szó, inkább az emberi nem tudásról lenne szó, mintsem határozott állításról.

Megkísérte-e Isten az embert?

- Jak. 1,13 "Senki se mondja: ...Az Istentől kísértetem: mert az Isten gonoszsággal nem kísérhető, ő maga pedig senkit sem kísért."
ezzel szemben
- 1 Móz. 22,1 "És lón ezeknek utána, az Isten megkísérté Ábrahámot"

Ebben a helyzetben látszik, hogy meg kellene tisztázni a kísértés fogalmát. A Jak. 1, 13 azt mondja, hogy Isten sosem kísérti az embert gonoszsággal, vagyis sosem mondja meg az embernek, hogy gonoszságot kövessen el; Isten nem szerzője a bűnnek. A kísértésben benne van az elbuktatás szándéka, amikor valakit valami gonoszságra próbálom rászedni. Márpedig Istent sosem fogom tudni semmi bűnös dologra rávenni; Istennek minden tette meghatározás szerint jó. A Mt. 6, 13 szerint az ember így imádkozik Istenhez: „És ne vígy minket kísértésbe, de szabadíts meg minket a gonosztól.” Az ember, habár megkísértetik, vagy úgy dönthet, hogy a bűnt elköveti, vagy sem. Jak. 1, 14 szerint: „Hanem mindenki kísértik, a mikor vonja és édesgeti a tulajdon kívánsága.” Ábrahám esetében, mint tudjuk nem kísértésről volt szó, hanem próbatétel volt Istentől; próbára tette Isten Ábrahámot, hogy megnézzé, hogy megteszi azt, amit parancsolt neki (vagyis hogy Izsákot feláldozza), de ehhez még azt is hozzá kell tenni, hogy a megpróbáltatásokban Isten mindig felkínálja a megoldást is. Isten parancsai pedig szuverének. Angolban a második ígevers így szól: „The time came when God put Abraham to the test.” Itt is próbára tevésről van szó.

Békeszerető-e Isten?

- Róm. 15,33 "A békességnek Istene"
- Ésa. 2,4 "és csinálnak fegyvereikből kapákat, és dárdáikból metszőkéseket, és nép népre kardot nem emel, és hadakozást többé nem tanul."
ezzel szemben
- 2 Móz. 15,3 "Vitéz harcos az Úr"
- Jóel 3,9-10 [Az Úr mondja:] "készüljetek harczra; indítsátok fel a hősöket. Járuljanak elé, jöjjenek fel mindnyájan a hadakozó férfiak! Kovácsoljátok szántóvasaitokat kardokká, kaszáitokat dárdákká; mondja a beteg is: Hős vagyok!"

2 Móz. 15, 3 Mózes hálaadó énekéhez tartozik. Istent dicséri, mivel az ő szabadítójaként jött el, és erős vár neki. Itt Istennek azt az oldalát mutatja meg az embernek, hogy Isten megvédi és megszabadítja az övéit; ez Istennek pozitív tulajdonságának tulajdonítsuk. Azt is meg lehetne kérdezni, hogy vajon milyen lenne az az Isten, aki nem szabadítja meg az ő gyermekét? Talán akkor azt lehetne mondani rá, hogy nem elég erős. Mindig kitalálhatnánk valamit Istenre, hogy panaszkodjunk miatta, aki eleve Istent el akarja ítélni. Ez és a másik ige Isten szabadításáról szól. Jóel 3-n azt írja le, hogy Isten hogyan áll bosszút Filiszteán, Tíruszon, és Szidónon, olyan országok, amelyek kifosztották Izráelt és szétszórták a zsidó népet. Ez a legelső ponthoz tartozik, és hasonló a témája. Az biztos, hogy minden emberen Isten ítélete áll, csak az a kérdés, hogy mikor ítéli meg az embereket. Ezért van az, hogy Jóel 3-nak az a címe, hogy „Isten megítéli az ő népe ellenségeit”.

Békeszerető volt-e Jézus?

- Ján. 14,27 "Békességet hagyok néktek; az én békességemet adom néktek"
- Csel. 10,36 "Azt az ígét, melyet [Isten] elküldte az Izráel fiainak, hirdetvén békességet a Jézus Krisztus által"
- Luk. 2,14 "... és e földön békesség, és az emberekhez jó akarat!"
ezzel szemben
- Mát. 10,34 "Ne gondoljátok, hogy azért jöttem, hogy békességet bocsássak e földre; nem azért jöttem, hogy békességet bocsássak, hanem hogy fegyvert. Mert azért jöttem, hogy meghasonlást támaszszak az ember és az ő atyja, a leány és az ő anyja, a meny és az ő napa közt; És hogy az embernek ellensége legyen az ő házanépe."
- Luk. 22,36 "Monda azért nekik: ... és a kinek nincs, adja el felső ruháját és vegyen szablyát."

Ezt a kérdést úgy lehet megközelíteni, hogy észben tartjuk pont azt az ígét, ami a listában elsőként szerepel: Jézus az ő saját békéjét adja az embernek, és nem azt a fajta békét, amit a világ tud adni. Ez a fajta béke az a nyugalom, amiről a Zsid. 5 beszél: az Istennel való megbékélés nyugalomába, amit az ember megkap a megtérés útján, amikor megvallja a bűneit Istennek. Biztosak lehetünk abban, hogy Jézus békeszerető volt, különben elpusztíthatta volna az embereket az ő erejével, hiszen Isten fia volt. A farizeusok azzal is vádolták egyszer, hogy az ördögök fejedelmeivel úzi ki az ördögöket. Itt világosan derül ki, hogy Jézus békét hoz, a Sátánnal ellentétben, aki az embert elpusztítani akarja a bűn kecssegetésével. Ehhez hasonlóan mondja azt Jézus, hogy amikor eljön, szakadásokat fog okozni. De nem ő maga, hanem az ő eljövetele, hiszen az embereket megosztotta az, hogy valójában ő kicsoda volt: Isten fia, vagy nem. Ezért írja a Biblia, hogy „Mert szükség, hogy szakadások is legyenek köztetek, hogy a kipróbáltak nyilvánvalókká legyenek ti köztetek.” (1 Kor. 11, 19) Jézus befogadása pedig óhatatlanul meg fogja osztani az embereket: lesznek, akik elvetik, és elkárhoznak, de lesznek, akik térdre borulnak előtte és örök életet nyernek; ebből az ellentétből kifolyólag háborúskodás történik, de mind az ember hitetlensége miatt. A Lukács evangéliumából vett idézet pedig körülményes. A Lukács 22. fejezete azokat a történeteket írja le, mielőtt Jézust elhurcolták volna a főpapokhoz, miután imádkozott volna a Getsemáné kertben. Miután Jézus ezt mondta, két szablyát adtak neki, mire ő azt mondta: 'Elég' (Lk. 22, 38) Tudjuk, hogy ilykor az egyik tanítvány megkérdezi Jézustól: „Uram, vágjuk le őket fegyverrel?”. Miután levágták a szolgálja jobb fülét, Jézus így válaszol: „Elég eddig”, mielőtt meggyógyította azt az embert, aki tulajdonképpen az ő halálára vitte volna. Itt biztosak lehetünk abban, hogy ebben az esetben nem Jézus háborgásáról volt szó, ha már olyan sok eset van, ami Jézus szeretetteljességét mutatja. Lehet-e kétségünk valójában afelől, hogy Jézus békeszerető volt, amikor a kereszten úgy imádkozott azokért az emberekért, akik megfeszítették, hogy „Atyám, bocsásd meg nekik; mert nem tudják, mit cselekszenek.” (Lk. 23, 34)

Megbízható volt-e Jézus?

- Ján. 8,14 "Ha magam teszek is bizonyosságot magamról, az én bizonyoságtételem igaz" ezzel szemben
- Ján. 5,31 "Ha én teszek bizonyosságot magamról, az én bizonyoságtételem nem igaz."

Itt mind a két esetben hasznos lenne mind a két ígéhez tartozó igeszakaszt elolvasni. Az elsőnél a Jn. 5, 30-41-t ajánlatos elolvasni; itt Jézus arról beszél, hogy az ő cselekedetei tesznek bizonyosságot őrá (36. vers), amelyeket az Atya előkészített előre számára (37. vers), és azok a próféciák is, amelyek le vannak írva az írásokban (39. vers). A 34. vers szerint Jézus nem az emberektől szerez bizonyoságtételt. Itt Jézus az Atyára mutat, mondván, hogy Ő jelenti ki róla, hogy ő igaz. A 8. fejezet 13.-tól 19.-ig tartó versek pedig arról szólnak, hogy az Atya tesz bizonyosságot Jézusról, mert őt elküldte. Mind a két esetben a lényeg ugyanaz: Jézus nem önmagától tesz bizonyosságot önmagáról, hanem azért, mert Isten rajta keresztül munkálkodik, mint ahogyan az 5, 30 versben le van írva: „Én semmit sem cselekedhetem magamtól; a mint hallok, úgy ítélek, és az én ítéletem igazságos; mert nem a magam akarátát keresem, hanem annak akarátát, a ki elküldött engem, az Atyáét.”

Becsmérelhetjük-e az embereket?

- Mát. 5,22 [Jézus mondja:] "[Én pedig azt mondom néktek, hogy mindaz, a ki haragszik az ő atyafiára ok nélkül, méltó az ítéletre; a ki pedig azt mondja az ő atyjafiának : Ráka, méltó a főtörvényszékre;] a ki pedig ezt mondja: Bolond, méltó a gyehenna tüzére." ezzel szemben
- Mát. 23,17 [Jézus mondja:] "[Ti] Bolondok és vakok"

- Zsolt. 14,1 "Azt mondja a balgatag az ő szívében: Nincs Isten."

A Mt. 23-ból való idézet Jézus a farizeusok elleni beszédéből való. Mindenki, aki egy kicsit is hallott az Újszövetség történeteit tudja, hogy a farizeusok Jézus ellenségei voltak. Állandóan tőrbe akarták csalni, és bűnt rábizonyítani. Az volt számukra a legnehezebben emészthető Jézustól, amikor ő azt mondta, hogy Istennek fia, akinek hatalma volt a bűnök megbocsátására. Végül, őmiattuk feszítették meg Jézust a keresztre. Itt nyilvánvaló, hogy Jézus a farizeusokat azért nevezi bolondoknak és vakoknak, mert valójában azok voltak, mivel sem nem ismerték fel benne a Messiást, és azért is, mert nem látták meg saját bűneiket sem, amelyek a képmutatásukból következtek. A Mt. 5-ből származó ige pedig arról beszél, hogy indulatból és ok nélkül ne mondjuk azt, hogy a másik bolond. Itt a hangsúly azon van, hogy milyen indítékból mondunk dolgokat a másik emberre. Az ige a 14. zsoltárból azért mondja azt, hogy bolond az, aki azt mondja, hogy nincs Isten, mivel ezzel egyértelműen elvágja magát Istentől, aki minden jónak a forrása. Ha elszakítom magamat Istentől, annak kárhozata lesz a vége, így valójában tanácstalan dolog, balgaság. A Rom. 1 például azt is mondja, hogy nyilvánvaló, hogy Isten létezik. Ami méghígyelemre méltó dolog az éppen az, hogy éppen az Ateista honlapon található egy olyan írás, ami azt fejt ki a teista vallásokról, és különösen a keresztyénségről, hogy az nemhogy balga dolog, hanem olyan dolgok, amelyek a droghoz hasonlítanak, és amelyek a társadalom szellemét rombolják és megmérgezik. A szerző még azt is állítja, hogy a vallásos embereket ki lehet gyógyítani ebből a betegségükből (itt egy pillanatra gondoljunk Marxra aki azt mondta hogy a vallás az ember tömegek ópiuma). Továbbá az origo.hu fórumos rovatán több olyan fórumot nyitottak ateisták, akik szintén ezt vallják, és emellett érvelnek.

Látta-e valaki Istent?

- Ján. 1,18 "Az Istent soha senki nem látta"
- 2 Móz. 33,20 "Orczámat azonban, mondá, nem láthatod; mert nem láthat engem ember, élvén."
- Ján. 6,46 "Nem hogy az Atyát valaki látta, csak az, a ki Istentől van [Jézus], az látta az Atyát"
- 1 Ján. 4,12 "Az Istent soha senki nem látta"
ezzel szemben
- 1 Móz. 32,30 "mert látám az Istent színről színre"
- 2 Móz. 33,11 "Az Úr pedig beszéle Mózással színről színre, a mint szokott ember szólani barátjával"
- Ésa. 6,1 "A mely esztendőben meghala Uzziás király, látám az Urat ülni magas és felemeltetett székekben, és palástja betöltte a templomot"
- Jób 42,5 "Az én fülemnek hallásával hallottam felőled, most pedig szemeimmel látlak téged."

Azt mondja a Bibliáról, hogy az Isten három dolog: az Isten szeretet, az Isten fényesség, és az Isten lélek. Az Isten végtelen, mert senki fel nem foghatja, hogy valójában milyen, és se nem befoghatja, hogy megtudja, hogy milyen. Az Isten a világegyetemen kívül létezik, és nem része a teremtett világnak. „De ama Magasságos nem kézzel csinált templomokban lakik,” (ApCsel 7, 48) Így hibás az az előfeltevés, hogy Istent látni lehetne. Helyette Jézus adódott, aki a testté lett Isten, akit befogadhatunk, és így 'lehetünk Istenben'. Több példája van annak, ugyanis, hogy Jézus többször járt volna a földön; többször, amikor vezette a zsidó népet a pusztában.

Hány Isten van?

- 5 Móz. 6,4 "az Úr, a mi Istenünk, egy úr!"
ezzel szemben
- 1 Móz. 1,26 "És monda Isten: Teremtsünk embert a mi képünkre"
- 1 Móz. 3,22 "És monda az Úr Isten: ímé az ember olyanná lett, mint mi közülünk egy, jót és gonoszt tudván."
- 1 Ján. 5,7 "Mert hárman vannak, a kik bizonyóságot tesznek a mennyben, az Atya, az ige és a Szent Lélek: és ez a három egy."

(Nem helyes úgy érvelni, hogy a többes szám használata itt "királyi többes"; az ilyen használat a király vezetése alatt álló összes hatalmasságot is magában foglalja. A Szentháromság bevezetése semmit sem old meg, mert maga is ellentmondásosabb, mint az a probléma, amelyet meg akar oldani.)

Ebben az esetben azért szabad a Szentháromságra hivatkozni, mert a szkeptikus nem is hoz bizonyítékot arra nézve, hogy ellentmondásos lenne. Tartsuk észben, hogy annak ellenére, hogy mi véges emberek nem vagyunk felfogni a végtelen Istent, attól még lehetséges, hogy három személyiségű a természetfölötti Isten. Jézus egyértelműen kimondja a Jn. 10, 30-ban, hogy „Én és az Atya egy vagyunk”, amiért a zsidók meg is akarták volna kövezni. Keresztelő János például megkérdezi a börtönben, hogy 'Te vagy-e az, aki eljövendő, vagy mást várjunk?'. Jézus erre így válaszol: 'A vakok látnak, és a sánták járnak; a poklosok megtisztulnak, és a siketek hallanak; a halottak feltámadnak, és a szegényeknek evangéliom hirdettetik' (Mt. 11, 2-5). Itt egyértelműen olyan dolgokat csinál Jézus, amelyek egyértelműen arra utalnak, hogy egy természetfeletti személy. Ennek tetőfoka az, amikor feltámad a halálból, és dicsőségesen felmegy a mennybe, bizonyítva, hogy Jézus a testet öltött Isten. Isten lélek, de Jézus húsvért viselő ember volt. A Zsid. 2, 13-18 pedig arról beszél, hogy Isten úgy szerzi meg a kegyelmet az emberek számára, hogy hasonlóná válik az emberekhez, vagyis testet ölt, és közéjük megy, hogy szenvedvén és kísértetvén segíthessen azoknak, akik megkísértetnek. Amúgy az 1 Móz.-ből lévő igeversek a teremtésre vonatkoznak. Amikor Mózes az első könyvét, ebben az esetben az 'Elohim' nevet használva, ami más, mint a királyi többes, aminek a használatát megtilt a szkeptikus. Az Elohim az Él-nek (= isten) a többes száma. Ami különleges az az, hogy amikor az Elohim nevet használja amikor valamit cselekszik, az ige egyes számát használja, ami azt jelzi, hogy egy személynek több személyisége van.

Bűnösök vagyunk-e mindannyian?

- Róm. 3,23 "Mert mindnyájan vétkeztek, és szűkölködnek az Isten dicsősége nélkül."
- Róm. 3,10 "A mint meg van írva, hogy nincsen csak egy igaz is"
- Zsolt. 14,3 "nincs, a ki jót cselekedjék, nincsen csak egy sem"
ezzel szemben
- Jób 1,1 "Vala úz földén egy ember a kinek Jób vala a neve. Ez az ember feddhetetlen, igaz, istenfélő vala és bűn-gyűlölő."
- 1 Móz. 7,1 "Monda az Úr Noénak: Menj be te, és egész házadnépe a bárkába; mert téged láttalak igaznak előttem ebben a nemzedékben."
- Luk. 1,6 "És mind a ketten igazak valának az Isten előtt, kik az Úrnak minden parancsolataiban és rendeléseiben feddhetlenül jártak."

A Biblia azért világosan ír arról, hogy minden ember bűnös. "Ímé én vétekben fogantattam, és bűnben melengetett engem az anyám." (Zsolt. 51, 7). Ez az eredendő bűn tana, miszerint minden ember Ádám és Éva bűnös sarjadéka, és egy olyan dolgo, amit a teremtésnél értünk meg. Ez azt jelenti, hogy az ember az ivari vonal útján adja tovább az emberiség alapvető romlottságát, és így a bűn az egy olyan eleve adott állapot, amibe beleszületünk. Így senki nem igaz Isten előtt. De az ember megtérésekor viszont az ember helyzete Isten előtt megváltozik. A Biblia azt mondja, hogy ez az ember 'igaznak nyilvánítatik' Isten előtt, mint egy bírósági tárgyaláson. Vagyis, Jézus érdeme ráruházódik ilyenkor az emberre. Ilyenre azért gondolhatott a szkeptikus, mivel ez gyakori keresztyén tanítás. A megtérésekor továbbá jó cselekedeteket készít elő, hogy az ember ezeket megcselekedje (2 Pt. 1,5; Kol. 1, 10). A rom. 1, 17 szerint az igaz ember hitből él. Ez egy olyan dolog, ami még az Ószövetségben is megtalálható; a Habakuk könyvében található: "...az igaz pedig az ő hite által él." (Hab. 2,4). Ha a Biblia azt állítja olyan emberekről, mint Jób, vagy Nóérról, hogy ők igazak, ez azt jelenti, hogy 'jártak Istennel', vagyis kapcsolatban voltak Vele, és Isten akaratát keresték.

Milyen idős volt trónra lépésekor Akházia?

- 2 Kir. 8,26 "Huszonkét esztendő volt Akházia, mikor uralkodni kezdett" *ezzel szemben*
- 2 Krón. 22,2 "Akházia negyvenkét esztendő volt, mikor királylyá lett"

Ezt a látszat ellentmondást könnyen úgy lehet feloldani, ha elképzeljük, hogy Akházia huszonkét esztendő korában Izrael királya lett, és akkor kezdett el uralkodni. Akházis király azonban Judeában is lett király, nyilván 42 éves korában. Ez egy lehetséges megoldás. Másik, ami elképzelhető, hogy egyszerű elírásról van szó, hiszen az eredeti szövegben a 22-t, illetve a 42-t oszlopokkal illetve vízszintes vonalakkal ábrázolják (pl. 4 oszlop és 1 vízszintes vonal a 14-t jelöli). Ebben az esetben elírásról lehet szó. Ez az elírás szerencsére nem érinti a Biblia fontosabb üzenetét, mivel arról több egymást erősítő igék írnak le.

Szabad-e esküt tenni?

- 4 Móz. 30,2 "Ha valamely férfi fogadást fogad az úrnak, vagy esküt tesz, ... a mint az ő szájából kijött, egészen úgy cselekedjék."
- 1 Móz. 21,22-24,31 "...Mostan azért esküdj meg énnekem az Istenre itt, hogy sem én ellenem, sem fiam, sem unokám ellen álnokságot nem cselekszel ... és monda ábrahám: én megesküszöm ... Azért nevezék azt a helyet Beérsébának, mivelhogy ott esküdtek vala meg mind a ketten."
- Zsid. 6,13-17 "Mert az Isten, mikor ígéretet tett ábrahámnak, mivelhogy nem esküdhettek nagyobbra, önmagára esküdt ... Mert az emberek nagyobbra esküsznek, és nálok minden versengésnek vége megerősítésül az eskü; Miért is az Isten, kiválóbban megakarván mutatni az ígéret örököseinek az ő végzése változhatatlan voltát, esküvéssel lépett közbe"
Lásd még 1 Móz. 22,15-19; 1 Móz. 31,53; Bir. 11,30-39. *ezzel szemben*
- Mát. 5,34-37 "Én pedig azt mondom néktek: Teljességgel ne esküdjétek; se az égre ... Se a földre ... Se a te fejedre ne esküdjél ... Hanem legyen a ti beszédeitek: úgy úgy; nem nem; a mi pedig ezeken felül vagyon, a gonosztól vagyon."
- Jak. 5,12 "...ne esküdjétek, atyámfiak, se az égre, se a földre, se más esküvéssel. Hanem legyen a ti igenetek igen, és a nem nem; hogy kárhuztatás alá ne essetek."

Az emberi eskünek az a lényege, hogy valami mellé elkötelezi önmagát, mondjuk egy elvért vagy eszméért, vagy a királynak, vagy országáért. Amikor az első két igevers arról beszél, hogy az emberek esküt tesznek, akkor a mellé kötelezik el magukat, amire megesküdtek: azt mondják, hogy megtesznek egy bizonyos dolgot. A két utolsó igevers pedig azt mondja, hogy az ember ne tegyen esküt. Ezt azért mondja, mert az esendő emberi természettel számol. Valóban meg kell tenni az esküt, mert ez a törvény, ami az Ószövetségben volt hangsúlyos (az első két igevers ilyen), de az Újszövetség pedig azért tartalmazza az utóbbi két igeverset, mert tudja, hogy az ember nem tökéletes, és néha nem teszi meg az esküt, amelynek következtében bünt követünk el, hiszen megígértünk valamit, de nem tettük meg, és így ítéletet érdemelnénk.

Mikor feszítették keresztre Jézust?

- Márk 15,25 "Vala pedig három óra, mikor megfeszíték őt." *ezzel szemben*
- Ján. 19,14-15 "Vala pedig a husvét péntekje; és mintegy hat óra. És monda a zsidóknak: ímhol a ti királyotok! Azok pedig kiáltoznak vala: Vidd el, vidd el, feszítsd meg őt!"

Ezt az ellentmondást úgy lehet megközelíteni, ha meggondoljuk, miképpen tartották számon az időt a zsidók. Akkoriban nem volt nekik atomórájuk vagy Rolex karórájuk, hanem valószínűleg olyan eszközt használtak, mint a napóra. Azt is tudni kell, hogy a zsidók napszámítása este hat órakor kezdődött el, és éjszakai és nappali szakaszokra bontották, mint ahogyan a teremtésnél le volt írva, hogy egy periódus sötétséget egy periódus világos követte, és ez egy nap volt. A nappali

és az éjszakai periódusokat pedig tovább bontották négy-négy három órás időközökre. Így az első ilyen periódus reggel hat órától kezdődött volna, ami a zsidóknak nulla óra volt. Márk azt említi, hogy három órakor lett megfeszítve Jézus (azaz nekünk 9:00), és János szerint pedig hat órakor ítélték el. János az időt római módon követte, így összerint Jézust hat órakor (ami nekünk is 6:00) ítélték el.

Engedelmeskedjünk-e a törvénynek?

- 1 Pét. 2,13 "Engedelmeskedjetez azért minden emberi rendelkezésnek az Úrért: akár királynak, mint felebbvalónak; Akár helytartóknak"
- Mát. 22,21 "Adjátok meg azért a mi a császáré a császárnak" Lásd még Róm. 13,1.7 és Tit. 3,1. *ezzel szemben*
- Csel. 5,29 "Istennek kell inkább engedni, hogynem az embereknek."

Itt a feloldás elég egyszerű. Tulajdonképpen a Rom. 13, 1 mondja el a lényegét: „Minden lélek engedelmeskedjék a felső hatalmasságoknak; mert nincsen hatalmasság, hanem csak Istentől; és a mely hatalmasságok vannak, az Istentől rendeltettek.” Jn. 19, 11 szerint Jézus mondja: „Felele Jézus: Semmi hatalmad sem volna rajtam, ha felülről nem adatott volna néked: nagyobb büne van azért annak, a ki a te kezébe adott engem.” Természetesen engedelmeskedni kell a földi törvénynek, de vannak esetek, amikor ellentmondanak Isten törvényével (például vallási üldözésknél, vagy olyan esetben, amikor az emberi törvény olyasmit parancsol, ami Isten-ellenes) Itt nyilvánvaló, hogy minden hatalom, ami emberi kézben van Istentől származik. Hát mit gondolna az ember? Hogy ő valamiképpen hatalmas lenne? Nem, mert semminek a birtoklásával jöttünk a világra, és semminek a birtoklásával el is megyünk. Az ApCsel 5-ben pedig arról van szó, hogy az írástudók azért büntetik meg Jézus követőit, mivel Jézus nevét hirdetik. Itt egyértelműen ütközik a két parancs: „Hirdesd”, és „Ne hirdesd”, de ilyenkor, mint ahogyan az apostol Péter: „Istennek kell inkább engedni”, mivel Isten ugyanis szuverén. Ebben az esetben például azért is kellett hirdetni Jézus nevét, mivel a hit terjedését szolgálja a hitetlenséggel szemben. Itt úgy néz ki, hogy a szkeptikus nem egészen gondolta át a mondanivalóját.

Hány állat volt Noé bárkáján?

- 1 Móz. 6,19 "És minden élöböl, s minden testből, mindenből kettöt-kettöt vígy be a bárkába"
- 1 Móz. 7,8-9 "A tiszta barmok közül, és a tisztátalan barmok közül, a madarak közül, és minden földön csúszó-mászó állat közül, Kettö-kettö méne be Noéhoz a bárkába, hím és nőstény: a mint Isten megparancsolta vala Noénak."
- 1 Móz. 7,15 "Kettö-kettö méne be Noéhoz a bárkába minden testből, melyben élö lélek vala." *ezzel szemben*
- 1 Móz. 7,2-3 "Minden tiszta baromból hetet-hetet vígy be, hímet és nőstényét; azokból a barmokból pedig, a melyek nem tiszták, kettöt-kettöt, hímet és nőstényét. Az égi madarakból is hetet-hetet"

Köztudott, hogy a tiszta barmok azok olyan szerepet töltöttek be, hogy azokat az emberek feláldozták áldozatként Istennek. Nyilván ez be volt tervezve Noénál, amikor kijött a bárkából. Az 1Móz. 8, 20 szerint "És oltárt építe Noé az Úrnak, és vön minden tiszta állatból és minden tiszta madárból, és áldozék égőáldozattal az Úrnak." Itt látjuk most a szerepet a hét pár tiszta baromnak és madárnak. Az 1Móz 7,2-3-ban van az, hogy külön van említve, hogy belölük több van.

Egyenlőnek teremtett-e a férfi és a nő?

- 1 Móz. 1,27 "Teremté tehát az Isten az embert az ő képére, Isten képére teremté őt: férfúvá és asszonyná teremté őket." *ezzel szemben*

- 1 Móz. 2,18,23 "És monda az Úr Isten: Nem jó az embernek egyedül lenni; szerzek néki segítő társat, hozzá illőt ... És monda az ember: Ez már csontomból való csont, és testemből való test: ez asszonyembernek neveztessek, mert emberből vétetett."

Itt tisztázni kell egy-két prekoncepciót. Először itt az a lényeg, hogy mi van azzal a teremtett renddel, amit Isten létrehozott, és nem az számít, hogy az emberek hogyan határozzák meg a definíciót. Ez példa arra, hogy az ember azt gondolja, hogy tudja, hogy mi a jó és mi a rossz, de közben nem ismeri fel Isten tervét és rendjét a természetben. Itt nem arról van szó, hogy azért, hogy Éva egy bordarészletből lett megteremtve, ennél fogva alacsonyabb rendű lenne. Itt csupán arról van szó, hogy az ember különbözik nemét illetően, és emiatt mások a férfiak és a nők. Mások, de nem egyenlőtlenek. Sokáig lehetne taglalni azt, hogy miben mások, és mi a férfi és a nő szerepe, de erről rengeteg családdal, szerelemmel, kapcsolatokról szóló keresztyén könyvet írtak, így egynéhány ilyen könyv tudna kimerítő választ adni erre a kérdésre. De nagyjából azt lehetne mondani, amit az Efezusi levél 5. részének 22.-től 33.-ig tartó versek mondanak. A férfinek vezető szerepe van a házasságban, úgy, ahogyan Jézus vezette az egyházat. Ő a feje és képviselője a családnak, és ezért a nőnek engedelmességre kellene neki és megtisztelnie őt. A férfinek pedig meg kell becsülnie a feleségét, és megvédelmeznie őt, és megtartani, mint ahogyan Jézus meghalt az Egyházért. A férfi és a nő kapcsolata tükröződik a Szentháromság rendjében, és a házasság ennek révén titokzatos módon visszatükrözi Isten lényét, mivel egy keresztyén házasságnál több, mint két személyről van szó. Utoljára megemlíthetjük a bátor női hithősöket, akiket megemlít a Biblia: Magdolnai Mária, aki elsőnek hozta a hírt a feltámadott Krisztusról, azok az asszonyok, akik Jézussal voltak a halálánál, amikor a tanítványok elfutottak, vagy Eszterről, aki megmentette a népét, vagy Ruth, vagy Anna Sámuel első könyvéből, aki Izráel Istenéhez tért.

A fákat vagy az embert teremtették-e előbb?

- 1 Móz. 1,12-31 "Hajta tehát a föld gyenge füvet, maghozó füvet az ő neme szerint, és gyümölcsstermő fát, a melynek gyümölcsében mag van az ő neme szerint. ... És lőn este és lőn reggel, harmadik nap. ... És monda Isten: Teremtsünk embert a mi képünkre ... És lőn este és lőn reggel, hatodik nap." *ezzel szemben*
- 1 Móz. 2,5-9 "Még semmiféle mezei növény sem vala a földön, s még semmiféle mezei fű sem hajtott ki, mert az Úr Isten még nem bocsátott vala esőt a földre; és ember sem vala, ki a földet művelje ... És formálta vala az Úr Isten az embert a földnek porából ... És ültete az Úr Isten egy kertet édenben, napkelet felől, és abba helyezteté az embert, a kit formált vala. És nevele az úr Isten a földből mindenféle fát, tekintetre kedvest és eledelre jót"

Ez egy gyakori érv a teremtéstörténet hitelessége ellen; sőt sok teista evolucionista is hozza fel ezt az érvet annak bizonyítékául, hogy a teremtést nem lehet szó szerint értelmezni. Ezzel a kérdéssel foglalkozik a „Mi történik, ha a teremtés hat napját átértelmezem?” című cikkünket. A héber írásmagyarázók azt válaszolják erre a kérdésre, hogy a két teremtéstörténet egy és ugyanarról az eseményről beszél; az, hogy kettő van belőle tulajdonképpen egy szövegszerkesztési szabály. Az érveinket itt röviden megismételjük: az édenkert ültetése és a fák nevelése a földből nem azt jelenti, hogy ezek akkor lettek megteremtve, mert más héber szó jelzi a teremtés aktusát, mint az ültetést vagy a nevelést. Itt a szkeptikusnak jobban kellett, hogy utánanézzon ennek a dolognak.

Hány lova volt Salamonnak?

- 1 Kir. 4,26 "És Salamonnak volt negyvenezer szekérbe való lova az istállókban, és tizenkétezer lovagja." *ezzel szemben*
- 2 Krón. 9,25 "És Salamonnak négyezer lóistálló, szekerei és tizenkétezer lovagjai valának" [Az eredeti szövegben nem különíthető el a "ló" és a "lóistálló".]

Ebben a két versben szó sincs a lovak számának megállapítása. A 2 Krón. 9,25-ben négyezer lóistállóról van szó, és minden istállóban pedig tíz ló lehetett, így negyvenezer lova lehetett

Salamonnak. *De ha mégis más volt a lovainak száma, elképzelhető, hogy Salamon állandóan újabb és újabb lovakot hozatott fel külföldről, hiszen a környező országok királyai gyakran ellátogattak hozzá, ajándékokat hozván magukkal.*

Hallottak-e hangot a Pállal utazó emberek?

- Csel. 9,7 "A vele utazó férfiak pedig némán álltak, hallva ugyan a szót, de senkit sem látva." *ezzel szemben*
- Csel. 22,9 "A kik pedig velem valának, a világosságot ugyan látták, és megrémültek; de annak szavát, a ki velem szól vala, nem hallották." [Ezt az ellentmondást az eredeti görög szavak lingvisztikai elemzésével sem lehet feloldani.]

Ehhez ajánlatos lenne az említett két igevers környezetét is kiemelni.

Az ApCsel 9,3-7: „Útközben azonban, amikor éppen Damaszkuszhoz közeledett, hirtelen mennyei fény villant fel körülötte, és amint a földre esett, hallotta, hogy egy hang így szólt hozzá: "Saul, Saul, miért üldözöl engem?" Ő pedig megkérdezte: "Ki vagy, Uram?" Az így válaszolt: "Én vagyok Jézus, akit te üldözöl. De kelj fel, menj be a városba, és ott megmondják neked, mit kell tenned." A vele utazó férfiak pedig szótlánul álltak, mert hallották ugyan a hangot, de senkit sem láttak.”

Az ApCsel 22, 6-10: „Történt pedig, hogy útközben, amint déltájban közeledtem Damaszkuszhoz: hirtelen vakító fényesség sugárzott le rám az égből. A földre estem, és hangot hallottam, amely így szólt: Saul, Saul, miért üldözöl engem? Én pedig megkérdeztem: Ki vagy, Uram? És ő így szólt: Én vagyok a názáreti Jézus, akit te üldözöl. Akik velem voltak, a fényt ugyan látták, de a velem beszélő hangját nem hallották. Ezt kérdeztem akkor: Mit tegyek, Uram? Az Úr pedig azt felelte nekem: Kelj fel, menj Damaszkuszba, és ott megmondják neked mindazt, amit tenned kell, amit Isten felőled elrendelt.”

A szóban forgó eseményben Jézus kétszer szól Pálhoz. Az első az, amikor Pált megszólítja, „Saul, Saul, miért üldözöl engem?” Ezt ugyan hallhatta a többi férfi, és ezen elcsodálkozhattak, de amikor Jézus Pál személyes küldetéséről szól, azt ugyanis privátban tehette meg Pállal, hiszen ez az üzenet csak neki szólt, mivel az ő küldetését akarta kinyilvánítani neki.

Világosságban él-e Isten?

- 1 Tim. 6,15-16 "...a királyoknak Királya és az uraknak Ura, Kéi egyedül a halhatatlanság, a ki hozzáférhetetlen világosságban lakozik"
- Jak. 1,17 "...a világosságok Atyjától száll alá, a kinél nincs változás, vagy változásnak árnyéka"
- Ján. 12,35 "Monda azért nékik Jézus: ... és a ki a sötétségben jár, nem tudja, hová megy."
- Jób 18,18 "[aki gonosz,] A világosságról a sötétségbe taszítják, a föld kerekességéről elüldözik őt."
- Dán. 2,22 "Ő [Isten] ... tudja mi van a sötétségben; és világosság lakozik vele!" Lásd még Zsolt. 143,3; 2 Kor. 6,14; Zsid. 12,18-22. *ezzel szemben*
- 1 Kir. 8,12 "Akkor monda Salamon: Az Úr mondotta, hogy ő lakoznék ködben."
- 2 Sám. 22,12 "[Isten] Sötétségből maga körül sátrakat emelt, Esőhullást, sűrű felhőket."
- Zsolt. 18,12 "[Isten] A sötétséget tette rejtekhelyévé; satora körülötte a sötét felhők és sűrű fellegek."
- Zsolt. 97,1-2 "Az Úr uralkodik, örüljön a föld ... Felhő és homályosság van körülte"

Ezt az ellentmondást úgy lehetne feloldani, ha tudjuk, hogy Isten néhány alkalommal testet öltött azelőtt, hogy Jézus úgy jött volna el, hogy meghaljon az emberek bűneiért. Az egyik ilyen eset az 1 Móz. 18-ban található, amikor az Úr jelenik meg Ábrahámnak angyalok kíséretében. Ez a kérdés ahhoz a kérdéshez is hasonló, hogy valaki látta-e már Istent? Az Isten szellem, és ezért közvetlenül megtapintani nem lehet. De néha megtörténik az, hogy testet ölt, és a földön megjelenik. A Biblia úgy ír Istenről, hogy annyira szent, hogy amikor megjelenik, pusztaszentességétől elpusztulnának. Azért parancsolja Isten Mózesnek: „És vess határt a népek

köröskörül, mondván: Vigyázzatok magatokra, hogy a hegyre fel ne menjetek s még a szél se érintsék; mindaz, a mi a hegyet érinti, halállal lakoljon meg.” (2. Móz. 19, 12) Az Úr villámlások és füst közepette jelenik meg: „Az egész Sínai hegy pedig füstölög vala, mivelhogy leszállott arra az Úr tűzben és felmegy vala annak füstje, mint a kemenczének füstje; és az egész hegy nagyon reng vala.” (2. Móz. 19, 18) Az utolsó négy vers pedig egybecseng olyan szempontból, hogy mindegyikben arról van szó, hogy Isten füstben jelenik meg. Füstfelhőben vezette a zsidó népet amikor kiszabadította Egyiptomból is.

Ki volt József apja?

- Mát. 1,16 "Jákób nemzé Józsefet, férjét Máriának, a kitől született Jézus" *ezzel szemben*
- Luk. 3,23 "Maga Jézus pedig mintegy harmincz esztendő s volt, mikor tanítani kezdett, ki, a mint állítják vala, a József fia vala, ez pedig a Hélié"
[Jézus nemzetségtábláját számos különbséggel írják le az egyes evangéliumok. Pl. vedd össze Mát. 1,1-14-et Luk. 3,23-38- cal.]

Ismert, hogy a nemzetségtáblákban nem minden egyes embernek a nevét sorolják fel. Ezért lehetséges, hogy Jákób József biológiai apja volt, de József Héli fia lehetett, mivel a nagyapja volt, vagy ükapja.

Itt megint a szkeptikusnak a hanyag hozzáállása szüli a látszólagos ellentmondást: Isten azt ígérte meg Dávid királynak, hogy mindig is utódja lesz a trónra. (Lásd Jer. 23, 5-6, ill. 1 Krón. 17, 10-14) Dávid királynak több fiú utódja volt, ezek közül való Salamon és Natán. Salamon vonalán Jekonjá király állt, akinek a gonoszsága miatt Isten azt mondta, hogy visszavonja a fenti ígéretet. Ez azt jelentené, hogy József, aki Dávid leszármazottja Salamon vonalán nem jutna az utódlási joghoz. Ez a Máté evangéliumában lévő nemzetségtáblának felel meg. A Lukács evangéliumában található nemzetségtábla pedig Natán utódjait sorolja fel, amelyek Máriához vezetnek. Így megmarad az utódlási jog. A két nemzetségtábláról nem kell rögtön feltételezni, hogy ezek ellentmondanak egymással. Itt például még egy látszólagos ellentmondást is megcáfoltunk ráadásban.

Mint ahogyan láthatjuk is, némely látszólagos ellentmondásnál kilátszik, hogy a szkeptikusnak helytelen volt a hozzáállása, és vagy nem gondolta át egészen a dolgot, vagy egyszerűen nem olvasott utána kellőképpen, vagy egyszerűen annak a látszatát kelti, hogy a Bibliát nem olvasta volna teljes egészében, vagy kivette a különböző igeverseket a kontextusból. Így arra következtethetünk, hogy a Bibliát komolyan lehet venni, és bele vethetjük a bizalmunkat. Sajnálatos dolog lenne az, ha valaki ezek után nem olvasná a Bibliát, mert ellentmondásosságáról meggyőződött volna.

Cserhádi Mátyás

Köszönettel tartozom Kiss Tamásnak, aki átolvasta az írásomat, és néhány esetben jó megfigyelései révén szép megoldást javasolt a látszólagos ellentmondás feloldására.

Honlap ajánló: Angol nyelvű honlap, ami 143 darab ellentmondást old fel:
<http://www.bringyou.to/apologetics/bible.htm#76>

irodalomjegyzék:

Creation magazin, 2000 Szept.-Nov.